

Før helligdagene

Vi er på vej ind i den tid på året, hvor de såkaldt skæve helligdage kommer trimlende over hinanden. Det er på alle måde herligt at få et ekstra pusterum og koncentrere sig om de ting, som helligdagene egentlig står for. Samt rydde op på skrivebordet og i mail-bakken (jeg håber endnu) – og så i det hele taget få gjort noget rent og slappe af med påskefrokost(er). Men for en klummeskribent er det en problematisk periode, hvor den normale rytme brydes, fordi deadlines selvfølgelig også bliver rykket på grund af de ekstra helligdage. Alt dette kun for at forklare, at ugens europæiske kampe slet ikke kommer i spil her. Skulle der ske noget epokegørende, skal der nok blive fulgt op – men dette skrives tirsdag eftermiddag. Dog er der nok at tage af endda.

Vi kan jo starte med baneforhold. Kampen mellem FCK og FCM søndag var en grufuld oplevelse, som mange medier også har bemærket. Det er frygtelig ærgerligt for selve produktet, hvis et dansk mesterskab skal afgøres i en sandkasse. Men Parken har jo notorisk haft problemer lige siden etableringen for vel efterhånden 30 år siden.. Tribunerne skyggede, græsset fik ikke nok lys – og så er der selvfølgelig alle de andre arrangementer, der kom bragende indover. Fra koncerter over speedway. Lige den del synes jeg ikke har fyldt så meget de seneste år, og jeg er helt med på, at alle anerkender problemet. Omvendt skal økonomien jo også løbe rundt, så vi har virkelig fat i et tveægget sværd her. Jeg skal hverken blande mig i politik eller økonomi, men fra et fodboldmæssigt synspunkt er det helt afgørende, at et mesterskab (eller for den sags skyld en europæisk plads eller en nedrykning) bliver afgjort på et anstændigt grundlag – og underlag. Jeg har godt læst, at man vil renovere hele græstæppet til sommer, hvilket er helt prisværdigt, fordi man anerkender problemet, og så må vi jo overleve så længe. Men lad os nu ikke håbe, at det bliver en eller anden tilfældig knold, der kommer til at afgøre placeringer, som involverer millioner af kroner.

I den modsatte ende af skalaen havde vi en nærmest totalt oversvømmet bane i Spanien, hvor et dansk ungdomslandshold i en kvalifikationsrunde nærmest ikke kunne drive bolden gennem vandmasserne (og i øvrigt tabte 0-2). I begge anledninger har jeg set blog-indlæg, som fortæller, at dommeren burde have skredet ind og sagt, at dette er ikke sportsligt forsvarligt. Det er sagt mange gange før fra denne plads, men nu tager vi den én gang mere: dommeren kan kun afbryde eller aflyse, hvis banen er farlig. Det med den sportslige berettigelse er ikke hans departement.

Oven i købet er der lige nogle ting omkring kvalifikationsrunder, når man kommer til sidste spilledag. Jeg havde den yderst tvivlsomme fornøjelse for en håndfuld år siden at være i Østrig til en sådan turnering, og både som delegate og observer til den pågældende kamp. Problemet er, at de to sidste kampe skal afvikles samtidig, når der er placeringer på spil (det kender vi jo også hjemmefra – senest ved sidste runde i Superligaens grundspil, hvor alt også foregik samtidigt). Her havde vi en bane, som på det nærmeste stod under vand – og min kære kollega havde 20 kilometer væk en rimelig tør bane. Jamen, der var ikke andet at gøre end at køre – selv om det lige involverede nogle kommunale myndigheder undervejs, som fik lovet en ny græsbane, når nu den vanddækkede var blevet smadret. Og det var heller ikke en opgave for små børn, skulle jeg hilse og sige.

Men det involverede også en enorm bunke frivillige, som med sneskrabere (det er der heldigvis ikke mangel på i Østrig) fik gjort plænen nogenlunde spilbar. Vi kom igennem – men jeg har også oplevet en kamp i Litauen, hvor et skybrud simpelthen gjorde banen decideret

farlig for spillerne og deres knæ, så vi ventede godt 70 minutter, før vi kunne fortsætte. Mange tror, at en UEFA-opgave er den rene loppetjans, og langt, langt det meste går gudskelov efter bogen med alt det obligatoriske papirarbejde, men af og til er man simpelthen nødt til at banke hovedet ind i væggen og så spørge sig selv 'Hvad gør vi nu ?'.

Essensen er, at dommeren kun kan afvise en bane, hvis den er farlig. Ellers er det den baneansvarlige, som skal gå ind og sige, at I må ikke smadre mit græs for resten af sæsonen. Og det er fair nok. Den baneansvarlige vinder altid over dommeren, hvis vi kommer dertil. Men hvis vedkommende ikke gør noget, og dommeren ikke mener, at der er noget farligt, så kører vi – uanset hvor kønt og lidt fodboldagtigt det så end måtte blive.

Nok om baneforhold. Lad os gå til en interessant situation mellem Mainz og Bielefeld for snart et par uger siden. Her løb man ind i en scoring, som mållinjeteknologien i fin stil anerkendte med bip på dommerens ur – men som VAR efterfølgende underkendte. Vi er tæt på at nærme os det absurde nu. Men her har vi to teknologier, som begge kræver en FIFA-certificering – og som så alligevel når til modsatrettede resultater.

Det er kun et par håndfulde UEFA-kampe, hvor jeg har været i nærheden af mållinjeteknologi, men når jeg har, er det helt standard, at man checker det hele af, når man ankommer fem kvarter før kampen. Teknologien checkes af ved hjælp af en bold – inde, ude eller på grænsen ? Tidligere på året havde vi en situation i Premier League, hvor mållinjeteknologien sagde ét, men VAR ikke kunne gå ind over. Sikkert en speciel regel ovre på øerne. Men det helt centrale fra et dommersynspunkt er, at man aldrig må stole 100 % på teknologien. Jeg har en skrækhistorie fra en UEFA- kamp, hvor bip-flagene satte ud i første halvleg, headsettet i anden halvleg – og så skred samarbejdet mellem folkene på banen ellers, for det var de ikke lige forberedt på. Man skal altid holde fast i de gamle dyder, hvor vi ikke havde teknikken – øjenkontakt !!

På blokken har jeg ellers – også med flere læserhenvendelser – kampen mellem AaB og FCK forrige weekend. Hvorfor ikke straffespark, når Lerager får en AaB'er direkte i ryggen inde i straffesparksfeltet ? Lang historie – og teknisk kunne man godt forsvare et straffespark. Det var sikkert også blevet dømt i serie 2. Men med den linje, der er lagt i kampen, hvor spillerne får lov til at gå til stålet – og er tilfredse med det (spillerne kender dommeren gennem mange år, og omvendt) – ville det simpelthen være uden for niveau at tage det med. Pointen er, at linjen inde i feltet skal svare til linjen ude på banen. Det kan nogle gange være en ualmindelig svær balance. Med til historien hører også, at hverken UEFA eller vi – faktisk indskrevet i Fodboldloven – vil have 'tynde' straffespark eller for den sags skyld tynde gult kort nr. 2.

Så er der sikkert flinke mennesker, der vil grave mandagskampen mellem Vejle og Viborg op og spørge om tynde straffespark. Men dertil kan jeg kun sige, at man skal lade være med overhovedet at tage den risiko som forsvarsspiller. Jeg kan fra TV-skærmen ikke se noget galt i straffesparket (muligt at min kollega på stadion med flere vinkler til rådighed kan), men det må vi så forsøge at afklare. Væsentligt er i hvert fald at sige, at der ikke er begået noget decideret justitsmord her, selv om man sagtens kan føle med Vejle, som havde det helr – og så ikke alligevel.

Så har det heller ikke forbigået min opmærksomhed, at dommer Mike Dean stopper i Premier League (som 53-årig) blandt andet på grund af dødsstrusler mod familien. Hvilket jo linker smukt op til sidste uges tema om at opføre sig ordentligt. Mike har altid kunnet dele vandene, selv om der dommerfagligt absolut intet har været at komme efter. Jeg havde selv fornøjelsen

af at tilbringe en hel uge med ham på Færøerne til en nordisk ungdomsturnering, hvilket var før han blev international dommer, og han er en meget spændende, intelligent og tænkssom fyr. Og godt selskab.

Trods alt er det imponerende at hænge på til 53 år, når man kender de fysiske krav, der stilles. Premier League bliver en anelse kedeligere nu.

Vi kom langt omkring denne gang – må jeg slutte af med at ønske alle læsere en rigtig god, fredfyldt og eftertænksom påske. Og så går det lige straks løs igen.